

Poslední komín

Umbrtka

Nad prašnou pustinou se cihla s cihlou snoubí do líbezných tvarů. Podzimní vítr naposledy objímá svojí duší desetihran tmavě rudého těla, jehož svislý majestát panoval nad zašedlými budovami i továren.

Byla chrámem práce, byla zahradou.

Čas plynul, načež nabyl odporných barev.

Ruce těchto barev pak trhaly kusy vznešených zděných a ocelových staveb. Poté, co oblak prachu usnul, paprsky zhouby pronikly přes kontury zděných skulptur a odporovou pronikavou dotěrností okusovaly jejich hrany, krátily jejich stíny a vysušovaly smutné strouhy kalné vody ve výmolech paměti. Ni lidem ni ptákům dne neslouží pomník zašlého času. Jak hrozící prst k nebi trčí poslední atribut staré továrny.

Vždy viditelnou nádherou bylo tělo komínu. Ruce barev odkryly i nahotu kotlů, kterou po jejich čas skrývaly stěny. Z těch špinavých masívů lze i v jejich posledních chvílích číst slova.

Slova, jež dělníci v duších vyryta měli.

Slova teď z onoho místa jak pára unikají.

Kdo cíle své zhmotňuje

V pod kotlem topení

A touhy své upne k horké výhni

Ruce své nechť zocelí si tvrdou prací

A přikládá do vlídné tváře plamenů

Nechodí v dom než směna skončí mu

A nedává se k lenochům a zhýralcům

Duch svůj netopí v odpočinku

Přikládej pomalu, však ne příliš pomalu

Bys oko pece rudé zachoval

Bys však palivem nekrachoval

By tě pán práce vždy v přízni choval

Slova jak pára se rozplývají.

Paprsky zhouby dokončují dílo.

Jediné, co paprsky nevysuší, jsou slzy v našich očích.

V nich je skutečný podzim.